

Bạch Dạ Hành

Chương 98 : Chương 98

13

Kim đồng hồ đã qua vạch mười hai giờ, cứ ngỡ hôm nay sẽ không còn khách nào nữa, nhưng cánh cửa gỗ cũ kỹ lại cọt két mở ra. Một người đàn ông chừng quá lục tuần mặc áo khoác màu xám sẫm, chậm rãi bước vào.

Nhìn rõ người đến là ai, cụ cười Kirihara Yaeko cố đùn ra trên mặt thình lình biến mất, bà ta khẽ thở dài, “Thì ra là ông Sasagaki, tôi còn tưởng thân tài gỗ cửa nữa cơ đấy.”

“Nói năng kiểu gì vậy. Tôi không phải thân tài chắc?” Sasagaki cởi khăn quàng và áo khoác, tự tiện treo lên tường. Ông ngồi xuống giữa quầy bar hình chữ L có thể ngồi được mười người. Bên dưới áo khoác, ông mặc một bộ vest màu cà phê đã sờn bọt cả ra. Sau khi rời khỏi ngành cảnh sát, phong cách của Sasagaki không hề thay đổi.

Yaeko đặt chiếc cốc thuỷ tinh xuống trước mặt ông, mở chai bia rót vào. Bà ta biết, khi tới đây ông chỉ uống mỗi bia.

Sasagaki thoải mái uống một ngụm, rồi đưa tay đón lấy đĩa đồ nhắm đơn giản Yaeko bung ra.

“Làm ăn thế nào hả? Mùa tiệc cuối năm sắp đến rồi nhỉ.”

“Thì ông thấy đấy thôi, chỗ này của tôi đã xập xệ từ hồi mới bắt đầu kinh tế bong bóng mấy năm trước rồi. Phải nói là, kinh tế bong bóng chưa bao giờ nổi bong bóng ở chỗ này của tôi mới đúng.”

Yaeko lại lấy thêm một cái cốc nữa, tự rót bia cho mình, cũng chẳng buồn nâng cốc với Sasagaki, một hơi uống hết luôn nửa cốc.

“Bà vẫn uống hùng hục như thế.” Sasagaki đưa tay cầm chai bia lên, rót đầy cốc cho bà ta.

“Cảm ơn.” Yaeko gật đầu. “Đây là lạc thú duy nhất của tôi mà.”

“Bà Yaeko, cửa tiệm này của bà mở được bao nhiêu năm rồi?”

“Ừm, bao nhiêu năm rồi nhỉ?” Bà ta gập ngón tay lại, “Mười bốn năm rồi... đúng, đúng vậy, tháng Hai sang năm là được mười bốn năm rồi.”

“Cùng giỏi chèo chống lắm, bà vẫn hợp với cái ngành này nhất nhỉ, đúng không?”

“Ha ha!” Bà ta bật cười.

“Có thể. Hồi trước mở quán cà phê ba năm là sập tiệm.”

“Việc ở tiệm cầm đồ, bà cũng chẳng bao giờ ra giúp nhỉ?”

“Đúng vậy, đó là công việc tôi căm ghét nhất, hoàn toàn không phù hợp với tính cách của tôi.”

Dù vậy, bà ta vẫn làm bà chủ tiệm cầm đồ gần ba mươi năm, mặc cho bà ta khẳng khẳng đây là sai lầm lớn nhất của đời mình, nếu không lấy Kiri-hara, tiếp tục làm việc ở Kitashinchi, giờ không biết đã quản lý trong tay quán rượu lớn cỡ nào rồi.

Sau khi Yosuke chồng bà bị sát hại, tiệm cầm đồ tạm thời do Matsuura quản lý, nhưng không lâu sau thì cả họ hợp lại, quyết định tiệm cầm đồ sẽ do em họ của Yosuke quản lý. Vốn dĩ, nhà Kiri-hara đã kinh doanh tiệm cầm đồ mấy đời nay, họ hàng thân thích liên kết lại lập ra mấy cửa tiệm. Vì vậy, sau khi Yosuke qua đời, Yaeko cũng không thể muốn làm gì thì làm.

Chẳng bao lâu sau, Matsuura nghỉ việc ở tiệm. Theo ông chủ mới, tức em họ của Yosuke nói, Matsuura đã ăn cắp khá nhiều tiền trong tiệm, nhưng Yaeko chẳng biết số tiền là bao nhiêu, Trên thực tế, bà ta hoàn toàn không quan tâm đến chuyện ấy.

Yaeko chuyển nhượng lại nhà và cửa tiệm cho em họ, dùng số tiền ấy mở một quán cà phê ở Yehonmachi. Lúc đó, bà ta tính toán sai lầm, thì ra, đất xây tiệm cầm đồ Kiri-hara lại đứng tên anh trai Yosuke, chứ

không phải anh ta, Yosuke chẳng qua chỉ thuê lại. Chuyện này Yaeko hoàn toàn không hay biết.

Hồi mới khai trương, quán cà phê kinh doanh cũng tương đối thuận lợi, nhưng được nửa năm thì khách hàng bắt đầu ít dần, càng về sau lại càng kém hơn, không rõ nguyên nhân tại sao. Yaeko đã thử thay đổi sản phẩm, trang trí lại nội thất, song chuyện làm ăn vẫn tiếp tục đi xuống, bất đắc dĩ đành phải cắt giảm nhân công, nhưng lại dẫn đến chất lượng phục vụ càng thấp hơn, khách càng không chịu đến nữa.

Cuối cùng, quán mở chưa được ba năm đã phải đóng cửa. Khi ấy, người bạn làm tiếp viên trong quán rượu của bà ta nói ở Shitenno có một cửa hàng, hỏi bà ta có muốn lấy lại không. Điều kiện rất tốt, vừa không cần tiền lợi tức, mà nội thất và trang thiết bị cũng sẵn có cả rồi. Yaeko lập tức nhận lời, đó chính là cái quán hiện nay. Mười bốn năm nay, cuộc sống của Yaeko đều nhờ vào cái quán này. Cứ nghĩ đến chuyện không có cái quán, cho dù là hiện tại, bà ta vẫn sợ đến toát mồ hôi lạnh. Chỉ có điều, khi quán này vừa khai trương, thì trò Kẻ xâm lược ngoài hành tinh bắt đầu làm mưa làm gió khắp cả nước, khách khứa tranh nhau vào quán cà phê không phải để uống cà phê mà để chơi trò chơi điện tử, khi ấy, bà ta cực kỳ hối hận vì đã đóng cửa mất quán cà phê kia.

“Con bà sao rồi? Vẫn không có tin tức gì hả?” Sasagaki nói.

Miệng Yaeko méo xệch đi, lắc lắc đầu. “Tôi đã không còn hy vọng gì nữa rồi.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Vừa tròn ba mươi?”

“Có trời mới biết, tôi quên rồi.”

Sasagaki bắt đầu thỉnh thoảng ghé qua từ năm thứ tư sau khi Yaeko mở quán. Ông vốn là cảnh sát phụ trách vụ án mạng của Yosuke, nhưng gần như không bao giờ nhắc đến vụ đó, mà lần nào cũng hỏi thăm Ryoji.

Ryoji ở lại tiệm cầm đồ Kirihara cho tới khi tốt nghiệp cấp II. Lúc ấy, trong đầu Yaeko chỉ nghĩ đến chuyện làm ăn của quán cà phê, không phải chăm sóc con trai coi như đã giúp bà ta một việc lớn.

Có lẽ cùng thời điểm Yaeko bắt đầu thích kinh doanh cái quán này, Ryoji cũng rời khỏi tiệm cầm đồ Kirihara. Không phải vì thế mà cuộc sống ấm áp của hai mẹ con nương tựa lẫn nhau bắt đầu. Yaeko buộc phải ở lại cùng những khách uống rượu say đến tận nửa đêm, sau đó là về lăn ra ngủ. Lúc bà ta ra khỏi giường thì đã quá trưa, ăn uống qua loa xong, tắm rửa trang điểm, rồi lại mở quán. Bà ta chưa từng nấu bữa sáng cho con trai lần nào, bữa tối cũng hầu như mua ở bên ngoài. Tính thời gian mẹ con gặp nhau cả ngày gộp lại không biết có được một tiếng đồng hồ không.

Sau đó, số lần Ryoji qua đêm bên ngoài càng lúc càng nhiều. Hỏi đi đâu, thì chỉ nhận được những câu trả lời ậm ờ cho qua. Nhưng nhà trường và cảnh sát đều chưa bao giờ tìm đến nói Ryoji gây phiền phức, nên Yaeko cũng chẳng để tâm lắm. Bà ta đã quá mệt mỏi với cuộc sống hàng ngày rồi.

Buổi sáng hôm diễn ra lễ tốt nghiệp cấp III, Ryoji chuẩn bị ra ngoài như thường lệ. Yaeko hôm đó hiếm hoi dậy sớm, nằm trong chăn tiễn cậu ta ra cửa bằng ánh mắt.

Bình thường, Ryoji bao giờ cũng lảng lạng ra đi, nhưng hôm ấy lại ngoảnh đầu vào trong nhà nói với Yaeko, “Con đi đây.”

“Ừm, đi đường cẩn thận.” Bà ta trả lời, vẫn còn đang bản thân ngái ngủ.

Đó là cuộc đối thoại cuối cùng của hai mẹ con họ. Mấy tiếng đồng hồ sau, Yaeko mới phát hiện trên bàn trang điểm có mảnh giấy, bên trên chỉ viết “Con không về nữa đâu”. Đúng như lời nhắn để lại, Ryoji không bao giờ xuất hiện nữa.

Nếu thật sự muốn tìm con trai, đương nhiên cũng không đến nỗi không biết phải bắt đầu từ đâu, nhưng Yaeko cũng không tích cực tìm kiếm cho lắm. Mặc dù cô đơn, nhưng trong lòng bà ta lại cảm thấy chuyện này thành ra như vậy là có nguyên nhân của nó. Bà ta biết rõ mình chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, cũng hiểu được rằng Ryoji không hề coi mình là mẹ.

Yaeko ngờ rằng không biết có phải mình bẩm sinh đã thiếu mất bản

năng làm mẹ hay không. Hồi đó bà ta sinh Ryoji không phải vì muốn có con mà nguyên nhân duy nhất là bà ta chẳng có lý do gì để phá thai cả. Bà ta kết hôn với Yosuke, cũng vì cho rằng từ đây không cần phải làm việc mà sẽ được sống sung sướng thoải mái. Thế nhưng, vai trò làm vợ làm mẹ nhạt nhẽo, vô vị hơn những gì bà ta tưởng tượng ban đầu quá nhiều. Bà ta không muốn làm vợ hay làm mẹ, mà chỉ mong mình mãi mãi là đàn bà thôi.

Khoảng ba tháng sau khi Ryoji bỏ nhà ra đi, bà ta có tư tình với một người đàn ông bán các hàng tạp hoá nhập khẩu. Ông ta đã xoa dịu trái tim cô đơn của Yaeko, thực hiện nguyện vọng làm đàn bà của bà ta.

Bọn họ sống chung được khoảng hai năm, nguyên nhân chia tay là vì người đàn ông cần phải trở về ngôi nhà vốn dĩ của ông ta. Ông ta đã có vợ, nhà ở thành phố Hoki.

Sau đó, bà ta cũng qua lại với mấy người rồi lại chia tay, giờ vẫn một thân một mình. Cuộc sống rất thoải mái, nhưng cũng có khi cảm thấy cô đơn buồn chán. Những đêm như thế, bà ta sẽ nhớ đến Ryoji. Nhưng bà ta không cho phép mình có ý nghĩ muốn gặp anh ta, bà ta biết, mình không có tư cách ấy.

Sasagaki ngậm một miếng Seven Stars, Yaeko nhanh chóng cầm bật lửa lên, giúp ông châm thuốc.

“À, bao nhiêu năm rồi nhỉ, từ khi chồng bà bị hại ấy?” Sasagaki hút một hơi thuốc, hỏi.

“Chừng hai chục năm...”

“Tính kỹ ra thì là mười chín năm, đúng là chuyện rất lâu rồi.”

“Đúng vậy. Ông Sasagaki nghỉ hưu rồi, còn tôi cũng biến thành một bà già.”

“Đã lâu như vậy, có một số chuyện giờ có thể nói ra được rồi chứ?”

“Ý ông là sao?”

“Ý tôi là, có một số chuyện lúc đó không thể nói ra, giờ thì có thể rồi.”

Yaeko cười nhạt, cầm điếu thuốc của mình lên, châm lửa, hướng lên trần nhà đã ngả màu phả ra một làn khói xám mỏng mảnh.

“Ông nói năng lạ thật, tôi chẳng có gì giấu giếm cả.”

“Hả? Thế mà tôi lại nghĩ không thông rất nhiều điểm đấy.”

“Ông vẫn không buông được vụ án đấy à? Thật là kiên nhẫn.” Yaeko dùng đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, khế dựa người vào cái tủ phía sau. Tiếng nhạc vẳng lên không biết từ đâu.

“Ngày xảy ra vụ án, bà nói mình và Matsuura, Ryoji ở nhà. Có thật không?”

“Đúng thế.” Yaeko cầm gạt tàn lên, gảy tàn thuốc vào đó. “Chuyện này không phải ông Sasagaki đã điều tra đến nẫu cả ra rồi hay sao?”

“Điều tra thì điều tra rồi, nhưng chỉ chúng mình được chứng cứ ngoại phạm của Matsuura.”

“Ông muốn nói là tôi giết ông ta?” Yaeko phả khói ra từ lỗ mũi.

“Không, bà cũng ở cùng ông ta. Điểm tôi nghi ngờ là ba người ở chung với nhau. Trên thực tế, chỉ có bà và Matsuura ở cạnh nhau thôi, phải không?”

“Ông Sasagaki, rốt cuộc ông muốn nói gì?”

“Bà và Matsuura có quan hệ với nhau phải không?” Sasagaki uống hết chỗ bia còn lại trong cốc, ra hiệu bà ta không cần phải giúp, ông sẽ tự rót cho mình. “Không cần phải giấu giếm nữa chứ? Đã là quá khứ rồi. Đến bây giờ, cũng chẳng còn ai nói ra nói vào nữa.”

“Giờ mới hỏi chuyện quá khứ, là để làm gì?”

“Chẳng để làm gì cả, chỉ là muốn nghĩ cho thông, Khi xảy ra án mạng, khách đến cầm đồ nói là cửa tiệm khoá cửa. Về chuyện này, Matsuura

nói là ông ta vào kho bảo hiểm, còn bà và con trai thì đang xem ti vi. Nhưng đó không phải sự thật, thật ra bà và Matsuura đang ở trên giường trong phòng trong, có phải thế không?”

“Theo ông thì sao?”

“Tôi nói đúng rồi.” Sasagaki cười giảo hoạt, uống một ngụm bia.

Yaeko bình thần tiếp tục hút thuốc. Nhìn làn khói hững hờ bay lên, bà ta bất giác nghĩ lại hồi đó.

Bà ta không có nhiều tình cảm với Matsuura Isamu, chỉ là hàng ngày buồn chán. Bà ta sốt ruột, chỉ sợ tiếp tục như vậy mình sẽ không còn là đàn bà nữa. Vì vậy, khi Matsuura theo đuổi, bà ta liền dễ dàng chấp nhận luôn. Con người này nhất định đã nhìn ra được sự trống rỗng bên trong của Yaeko, nên mới tìm đến.

“Con trai bà ở trên tầng hai à?” Sasagaki hỏi.

“Sao?”

“Tôi nói Ryoji ấy, khi bà và Matsuura ở trong phòng trong tầng một, thằng bé đang ở trên tầng hai à? Hai người sợ nó đột nhiên xông vào, nên mới khoá chốt cửa ở cầu thang lại.”

“Khoá chốt cửa?” Lời thốt ra khỏi miệng, Yaeko mới gật mạnh đầu. “Đúng vậy, nghe ông nói thế, tôi mới nhớ ra trên chốt cửa cầu thang có gắn thêm một ổ khoá. Quả không hổ là cảnh sát, nhớ rõ thế.”

“Sao hả? Lúc đó Ryoji đang ở trên tầng hai đúng không? Nhưng để che giấu quan hệ giữa bà và Matsuura, hai người quyết định nói với bên ngoài là ba người ở cùng nhau. Có phải vậy không?”

“Ông muốn nghĩ thế thì tùy ông, tôi sẽ chẳng nói gì đâu.” Yaeko dúm đầu mẩu thuốc vào gạt tàn. “Mở thêm chai nữa nhé?”

“Được, mở đi.”

Sasagaki uống chai bia thứ hai với điệu phụng, Yaeko cũng uống với ông.

Nhất thời, cả hai đều im lặng. Yaeko nhớ lại lúc đó. Tất cả đều đúng như Sasagaki nói, khi xảy ra án mạng, bà ta và Matsuura đang hương lửa mặn nồng, Ryoji ở trên tầng hai, cửa cầu thang khoá chặt.

Nhưng... Matsuura đề nghị cảnh sát hỏi về chứng cứ ngoại phạm, tốt nhất là cứ nói Ryoji cũng ở chung, như vậy cảnh sát sẽ không suy đoán lung tung. Kết quả sau khi bàn bạc, họ quyết định nói rằng lúc đó Yaeko vào Ryoji đang xem ti vi, xem chương trình phim khoa học viễn tưởng mà bọn con trai đều mê mẩn. Nội dung chương trình đã có giới thiệu tương đối tỉ mỉ trên tạp chí thiếu niên mà Ryoji đặt định kỳ khi ấy, Yaeko và Ryoji đọc tạp chí rồi nhớ kỹ nội dung.

“Không biết Miyazaki sẽ thế nào nhỉ?” Sasagaki đột nhiên buông ra một câu.

“Miyazaki?”

“Tsutomu Miyazaki ấy.”

“À.” Yaeko hất mái tóc dài, cảm giác trên tay vương mấy sợi tóc rụng, đưa mắt nhìn, thì ra là tóc bạc quấn vào ngón giữa. Bà ta lẳng lặng thả sợi tóc rơi xuống đất, không để Sasagaki phát hiện. “Tử hình thôi, cái loại xấu xa ấy.”

“Mấy ngày trước trên báo đã đăng kết quả phán quyết công khai. Hình như nói, ba tháng trước khi gây án, người ông kính yêu của hắn qua đời, làm hắn mất đi chỗ dựa tinh thần gì đó.”

“Thế thì sao chứ, nếu người nào như vậy cũng đi giết người thì còn ra gì nữa.” Yaeko lại châm một điếu thuốc.

Từ năm 1988 đến 1989, ở Saitama và Tokyo liên tiếp có bốn bé gái bị hại. Yaeko xem tin tức biết được vụ “Bắt cóc và sát hại hàng loạt bé gái” này trong quá trình xử án. Luật sư dựa vào kết quả giám định sức khoẻ tâm thần để bào chữa, nhưng bà ta không hề thấy kỳ quặc với tâm thái chuyên chọn các bé gái để ra tay. Bà ta từ lâu đã biết những gã có tâm lý biến thái kiểu này không ít.

“Nếu biết chuyện đó sớm hơn thì đã tốt.” Sasagaki hạ giọng nói.

“Chuyện gì?”

“Sở thích của chồng bà ấy.”

“À...” Yaeko muốn cười, nhưng cơ mặt lại co rút một cách quái dị.

Đến giờ bà ta đã hiểu, thì ra Sasagaki muốn gợi ra chủ đề này, nên mới nhắc đến Tsutomu Miyazaki.

“Chuyện đó thì giúp được gì chứ?” Bà ta hỏi.

“Không chỉ giúp được không thôi mà nếu biết từ lúc vụ án xảy ra, hướng điều tra sẽ thay đổi một trăm tám mươi độ ngay lập tức.”

“Ồ, thế à!” Yaeko phun ra một hơi khói. “Nhưng mà...”

“Phải rồi, lúc đó đương nhiên không thể nói ra.”

“Lại còn!”

“Cũng không thể trách bà được.” Sasagaki giơ tay chống lên trán. “VẬY mà đã tốn mười chín năm trời.”

Yaeko cố nhin không hỏi ông câu ấy nghĩ là sao. Trong lòng Sasagaki hẳn đang giấu bí mật gì đó, nhưng chuyện đã đến nước này, bà ta cũng không muốn biết nữa.

Tiếp sau đấy lại là một khoảng lặng. Khi chai bia thứ hai còn khoảng một phần ba, Sasagaki đứng lên, “Thôi tôi về đây.”

“Cảm ơn ông, trời lạnh thế này vẫn còn ghé qua, khi nào muốn ghé qua đây ngồi nhé.”

“Được, lần sau tôi sẽ đến.” Sasagaki trả tiền, mặc áo khoác vào, quấn chiếc khăn quàng màu nâu trên cổ, “Tuy rằng hơi sớm một chút, nhưng tôi vẫn chúc bà năm mới vui vẻ.”

“Chúc mừng năm mới!” Yaeko nở một nụ cười vui vẻ.

Sasagaki nắm tay nắm cánh cửa cũ kỹ, rồi lại quay đầu hỏi.

“Đúng là ở trên tầng hai chứ?”

“Sao cơ?”

“Ryoji ấy, có đúng là cậu bé ở trên tầng hai suốt không?”

“Rốt cuộc ông muốn nói gì vậy?”

“Không có gì, làm phiền bà rồi.” Sasagaki mở cửa đi ra.

Yaeko nhìn cánh cửa một lúc, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Da gà nổi khắp người không chỉ vì cơn gió lạnh bên ngoài lọt vào.

“Ryo hình như lại ra ngoài rồi.” Giọng Matsuura văng vẳng bên tai. Ông ta lúc đó đang ở trên Yaeko, tóc mai lấm tấm mồ hôi.

Matsuura nghe có người giẫm lên mái ngói nên mới nói như vậy. Yaeko cũng biết từ lâu, Ryoji thường trèo qua cửa sổ, rồi leo trên mái nhà ra ngoài. Nhưng bà ta chưa bao giờ nói gì với Ryoji về chuyện này, thằng bé không ở nhà, bà ta mới tiện hứ hớ với tình nhân. Hôm ấy cũng thế. Lúc thằng bé trở về, trên mái ngói phát ra tiếng động khe khẽ. Nhưng mà...

Thế thì sao chứ? Có thể nói Ryoji đã làm gì chứ?

LINK Truyện:

Bạch Dạ Hành <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bach-da-hanh-1149546.html>

LINK Chương này:

Chương 98

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bach-da-hanh-1149546/chuong-98.html>